

To exanthe, for the year of the 1886. Theological Library.

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ

188229

ΕΝ Τῷ ΝΑῶ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗΣ

ΤΗ 10.ῃ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1886.

188229

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΕΙΜΝΗΤΟΝ

(PIER 1158)

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

ΝΙΚΟΛ. ΚΑΤΡΑΜΗΝ

ΥΠΟ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΠΑΡΑΣΧΗ

Διδάκτορος τῆς Θεολογίας.

1886

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘῶ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο. ΣΟΛΩΜΟΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

*) ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ

ΕΝ Τῷ ΝΑῶ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗΣ

Τῆ 10 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1886

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΗΜΝΗΣΤΟΝ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

ΝΙΚ. ΚΑΤΡΑΜΗΝ

ΥΠΟ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΠΑΡΑΣΧΗ

Διδάκτορος τῆς Θεολογίας

ΣΤΗΤΕ ἐπ' ὀλίγον, ὧ πενθοῦντες συμπόλιται, ὅπως ἐν μικρῷ ἐξετάσωμεν τίνα ἄνδρα κηδεύομεν, τίνος πολιμοτάτου ἄνδρος ἐστερήθημεν.

Νικόλαος ὁ **Κ**ατραμῆς, ὁ ἀείμνηστος ἡμῶν ποιμενάρχης, τὸ καύχημα τῶν ὀρθοδόξων ἀρχιερέων, ὁ ἀκάματος τῆς ἀληθείας κῆρυξ, ὁ συγγραφεὺς, ὁ γλωσσομαθῆς, ὁ ἐγκρατῆς τῆς Θεολογικῆς καὶ φιλοσοφικῆς ἐπιστήμης, ἰδοὺ κεῖται ἐνώπιον ἡμῶν νεκρός. Ἐπρεπεν ὄντως χρυσοστομικὴ γλῶσσα, ἵνα ἀπαγγείλῃ πρὸς τοιοῦτον ἐπίσημον νεκρὸν τὸν ἐπικήδειον λόγον. Ἄδυνατῶ καὶ τὸ δμολογῶ παρησία, ἵνα ἐπαξίως ἀπαριθμήσω τὰς ἀρετὰς τοῦ σεβαστοῦ ἄνδρος.

Ἐκ γονέων γεννηθεὶς Θεοσεβαστάτων, καὶ βυζάντας μετὰ τοῦ μητρώου γάλακτος, καὶ τῶν τῆς ὀρθοδοξίας δογμάτων τὸ νέκταρ, ἔδειξεν ἐξ ἀπαλῶν δυνύχων ὅλα τὰ προτερήματα, ὅσα χαρακτηρίζουσι τὸν γενναῖον τῆς Πίστεως

*) Δημοσιεύομεν τὸν ἀνωτέρω λόγον ἀπαράλλακτα ὡς ἐξεφώνηθη πρὸς γῆσιν πάντων, διότι κακόβουλοι τινες παρομοιωσάντες σκόπιμως τοῦτον.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΔΑΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

στρατιωτών. Ὡς καιόμενος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τῆς σοφίας, ἥτις εἶνε καλὴ τῆς ἀμωμήτου Πίστεως λάτρις καὶ σύμμαχος, καὶ τοῦ λογικοῦ ἀνθρώπου χειραγωγὸς πρὸς τὸν Θεόν, ἀνέκραζεν ὁ ἀείμνηστος, ὡς ἄλλος Σολομών, πρὸς τὸν Ὑψιστον τῶν φώτων Πατέρα «Δός μοι τὴν τῶν σῶν θρόνων πάρεδρον σοφίαν καὶ μὴ μὲ ἀποδοκιμάσῃς ἐκ παιδῶν σου.» Ἐδραμε πρὸς τὰ ἐδῶ τότε σχολεῖα, καὶ ἐσπούδασε τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν. Μετὰ ταῦτα δὲ μετέβη εἰς Κέρκυραν, καὶ κατετάχθη ἐν τῇ Θεολογικῇ τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας σχολῇ, ἐν ἣ μετὰ μεγίστου ζήλου περατώσας τὰς ἑαυτοῦ σπουδὰς, ἐγένετο διδάκτωρ τῆς Θεολογίας καὶ φιλοσοφίας. Ἐβλῶν δὲ εἰς Ζάκυνθον, ὡς ἄλλος Σαμουὴλ ἀφιερωμένος ἐκ ἐρέφους εἰς τὸν Θεόν, ἐνθουσιᾷ νὰ εὐπρεστήσῃ τῷ Θεῷ. Γίνεται δὲ ἱερεὺς ἔγγαμος καὶ ἐξηκολούθει διδάσκων καὶ κηρύττων τὰ σωτήρια τοῦ εὐαγγελίου διδάγματα, γενόμενος δὲ οὕτω ἐπωφελέστατος τῇ παρ' ἡμῶν κοινωνίᾳ Ἀποθανούσα ἐκ βροτολογίου νόσου ἢ σύζυγος αὐτοῦ τῷ ἀφῆκε τότε δύο θηλάζοντα τέκνα, τὰ ὁποῖα ἀνέθρεψε μετὰ μεγάλης πατρικῆς ἀσφιγῆς. Μετὰ πολὺν δὲ χρόνον προσεκλήθη ἐφημέριος εἰς τὴν ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας ὀρθόδοξον ἑλληνικὴν κοινότητα, ἐνθα διέμεινεν ἐπὶ τρία ὄλα ἔτη. Ἐκεῖ, τί δὲν ἐνήργησεν ὁ ἀκάματος τότε ἱερεὺς πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς ἑλληνικῆς ὀρθ. Ἐκκλησίας ἐκ τῶν χειρῶν τῶν Οὐνιτῶν. Ἀποθνύκτων δὲ τοῦ τότε Σ. Αρχ. Ν. Κοκκίνη, προσεκλήθη ἐπαξίως, ἵνα δεχθῇ τὸν τῆς Ἀρχιερατείας τῆς πατρίδος τοῦ θρόνον. Καὶ ἐδέξατο ἄσμενος τὴν πρότασιν, καὶ ἐχειροτονήθη Ἀρχιερεὺς τοῦ ἡμετέρου νομοῦ. Ἀλλ' ἐτεῦθεν ἐξετάσωμεν ὀλίγον ἀκριθέστερον τὰ κατ' αὐτόν, ἵνα μάθωμεν, ἔπραξε τι καλὸν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας; ἐνεπνέετο ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου ζήλου, οἷος ἐμπρέπει εἰς τοὺς ἀνδρας ἐκείνους εἰς τοὺς ὁποίους ἢ τοῦ Χριστοῦ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀνατίθησι τὸ ὕψιστον αὐτῆς ὑπόργημα; Ἰδοὺ ζήτημα ὕπερ μοὶ ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῆς ἱεραῆς φωνῆς τῆς συνειδήσεως ἐν ὀλίγοις νὰ διηγηθῶ.

Πρῶτον αὐτοῦ μέλημα ἀπὸ τῆς εἰς τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον ἀναρρήσεώς του ἦτο, πῶς νὰ κατεστήσῃ ταῦτ' αὐτὸν ἱερεὺς νὰ ζῶσιν εὐδαίμονας· διότι ὡς ἀνθρώπος τὰ μαλιστα εὐπαιδεύτος ἔβλεπεν, ὅτι ἐκ τῶν κληρῶν καὶ μεμφο

φωμένων ἱερέων, ἐκ τῆς ἀξιοπρεπειᾶς τῶν ἐφημερίων, ἐξαρτᾶται τὸ ἀληθές θρησκευτικὸν αἰσθημα. Εὗρε λοιπόν, ὅτε ἦλθεν Ἀρχιερεὺς ἐνταῦθα ἐβδομήκοντα καὶ ὀκτὼ ἱερεῖς, οἱ πλεῖστοι τῶν ἱερέων ἐκείνων ἐστεροῦντο καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου. Κατώρθωσε δὲ διὰ τῆς σταθερᾶς ἐπιμονῆς του, μὴ ὑπακούων οὐδόλως εἰς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἡμέρας, ὥστε νὰ μένωσιν ἐπὶ τῆς ἀρχιερατείας αὐτοῦ, μόλις τριᾶκοντα καὶ πέντε ἱερεῖς. Ἐπιθυμῶ, ἔλεγεν ὁ Σ. ποιμενάρχης, ἐπιθυμῶ νὰ ἐλαττώσω κατὰ πολὺν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἱερέων, διότι πολλοὶ νέοι, τύχοντες τοῦλάχιστον τῆς γυμνασιακῆς ἐκπαιδεύσεως, εὐκόλως ἤθελον ἀποδυθῆ τὸ ἱερὸν στάδιον. Τοῦτο οὐ μόνον ἐν τῇ πόλει ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς χωρίοις, ἔπραζεν ἔργον σωτηριοδέστατον διὰ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ κλήρου. Ἐἶνε ὁ μόνος ἱεράρχης οὐ μόνον ἐν τῷ ἑλληνικῷ κράτει ἀλλὰ ἐν τῇ ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ, ὅστις ἐφήρμωσε τὴν θεῖαν ταύτην ἀρχὴν. Ῥίψατε τὸ βλέμμα πρὸς τοὺς ἱερεῖς τῆς Ὀρθ. Ἐκκλησίας, καὶ θέλετε ἴδῃ εἰς ὁποίους οἱ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων διαπιστεύουσι τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην.

Ἡ συμπεριφορὰ δὲ αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἱερεῖς του ἦτο πατρὸς μεριμνῶντος πρὸς τέκνα. Τὸ σκαῖν καὶ ἄγριον ἔλειπεν ἀπὸ τοῦ ὀρχίου αὐτοῦ προσώπου, τοῦ ἀντίον χαριέντως καὶ μελιχίως προσεδέχετο αὐτοὺς, καὶ ἤκουε τῶν παραπόνων των, συνεπάθει καὶ συνέπασχε μετ' αὐτῶν. Δικαίως λοιπόν σήμερον ὁ ἱερός αὐτοῦ κλῆρος εὐγνωμονῶν πενθεῖ, διότι ἀπώλεσεν ἀληθῆ ποιμενάρχην, ἀγαπῶντα καὶ μεριμνῶντα ὑπὲρ αὐτοῦ.

Τίς κατέπαυσε τὰ ἀπὸ πολλῶν χρόνων ἐπικρατοῦντα ἐν τῷ ἡμετέρῳ τόπῳ ἔθιμα, ἴχνη ὄντως βυζαντινῆς θρησκομανίας, τὰς καθ' ἐκάστην σχεδὸν πομπεύσεις τῶν ἁγίων εἰκόνων; Δὲν ἠδύνατο ὁ εὐπαιδευτος ἱεράρχης νὰ ἐπιτρέπη πλέον, ἐν ὑπερμεσοῦντι δεκάτῳ ἐνάτῳ αἰῶνι, νὰ θεατριζήται οὕτως ἡ πνευματικὴ τοῦ Χριστοῦ θρησκεία πρὸ τῶν ὀμμάτων αὐτῶν τῶν χριστιανῶν. Ἦθελεν ὁμως, τὰ ἐπικρατοῦντα ταῦτα ἔθιμα, μικρὸν κατὰ μικρὸν νὰ ἐκριζώσῃ, διότι ὁ ἀφαιρῶν ταῦτα διαμῖα, ἀντὶ ὠφελείας μᾶλλον μεγάλῃς πρόξενος γίνεται.

Ἐν τῷ ἐπιπέδῳ τῆς ἐκείνου νὰ γείνη τὸ κοιμητήριον, εἰμὴ ὁ Ἀρχ. Νι. μετὰ του τότε δημόγου ἀληθοῦς πατριώτου Φ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΛΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚὴ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΑΙΟΥ

Τζουλάτη, ὅπερ πράγματι στολίζει τὸν ἡμέτερον τόπον; Τότε ἐνθυμούμαι, ὅτι ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τούτῳ ὄλη σχεδὸν ἡ παρ' ἡμῖν κοινωνία ἀνεστατώθη ἐναντίον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς. Ἄλλ' ὁ μετρίοφρων Ἀρχιερεὺς, ἀγογγύστως ὑπέφερε τὰς ὕβρεις; ἕνεκεν τοῦ καλοῦ τοῦ τόπου του. Διότι ὁ ἐνταφιασμὸς τῶν νεκρῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τῆς πόλεως, οὐ μόνον βάρβαρον ἦτο, ἀλλὰ σύναμα ἐπιβλαβέστατον εἰς τὴν ὑγίαν. Ὁ βίος του ὡς Ἀρχιερέως τῇ ἀληθείᾳ ἦτο ἀληθῆς ἀγών, διότι διὰ τὴν ἀγάπην τὸ καλὸν, ἐπάλασε πρὸς πολλὰ ἀντιπράττοντα αὐτῷ στοιχεῖα.

Πολλάκις καὶ ἐπανειλημμένως ἐρρήθη ὑπὸ τῶν συνήθων τοῖς Ἀρχιερεῦσι πολεμίων, ὅτι ἦτο φιλοχρήματος, Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ φιλοχρήματος, ὁ μὲ μόνον τὸν μισθὸν του ζῶν, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἄλλης συνδρομῆς, ἐν ᾧ ἐξ αὐτοῦ ἔπρεπε νὰ συντηρητῆται ἀξιοπρεπῶς, καὶ νὰ ὑπανδρεύσῃ θυγατέρα; Ἀλλ' αὐτὰ τὰ πράγματα ἠγάγκασαν μετὰ ταῦτα καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐχθροὺς του, νὰ ἀμολογῶσιν, ὅτι ἦτο ἕλως τὸ ἐναντίον. Ποσάκις μεθ' ὅλας τὰς ἀνάγκας του δὲν ἐξέτεινε τὴν χεῖρα πρὸς περίθαλψιν τοῦ ὄρφανου καὶ τῆς χήρας; Ποσάκις δὲν συνέδραμε πτωχὰς παρθένους, κινδυνεύουσας νὰ συρθῶσιν ὑπὸ τῶν ἐδερευόντων ἀπίστων εἰς τῆς ἀπιμίας τὸ βάρβαρον; Ποσάκις δὲ ἠσθάνθησαν κρυφίως πτωχαὶ εὐγενεῖς οἰκογένειαι τὸν εὐεργετικὸν αὐτοῦ βραχίονα; Ἀλλὰ ταῦτα πάντα ἐνήργει ἀνευ θορύβου καὶ πατάγου, διότι ἦτο πρῶτον μετριοφροσύνης. Ὡ παντόφορε καὶ ἀράτε ὀφθαλμὲ τοῦ ὑψίστου Πατρὸς, σὺ μόνος εἶσαι μάρτυς πολλῶν μυστικῶν αὐτοῦ ἀγαθοεργημάτων. Σὺ μόνος ἐβλεπες πόσα φωτὸς ἔργα συνέθαπτεν εὐλαβῶς εἰς τὸ σεβάσμιον σκότος τῆς χριστιανικῆς ταπεινοφροσύνης. Εὐηργέτει ὁ αἰοίδμιος μετ' ἐπιθυμίας μήτε νὰ ἀνταποδοθῇ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ ἐξαλειφθῇ αὐτοῦ καὶ ἡ εὐεργεσία ἐκ τῆς μνήμης τῶν εὐεργετουμένων.

Καὶ τώρα μοὶ φαίνεται, ὅτι βλέπω τὸ ἱλαρὸν του πρόσωπον σκυθρωπάζων διὰ τὴν σύντομον τῶν εὐεργεσιῶν του διακλήρουξιν αἰσῶσαι φωνάζει εἰς τῆς ψυχῆς μου τὰ ὄσα, μὴ ἀποκάλυπτε τὸν μυστηριώδη τῆς μετριοφροσύνης πέπλον, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἀπέθεσα τὰς χρεωστικὰς πρὸς τὸν πλησίον μου ἀγαθοεργίας καὶ εὐχόμενος νὰ μὴ φανερωθῶμαι,

εἰμὴ ὅταν ὁ Χριστὸς φανερωθῇ ἡ ζωὴ ἡμῶν.

Αἱ τελευταῖαι δὲ ἡμέραι του ἦτο χρόνος μετάνοιας, συχνάκις ἐβλέπομεν προχέουμένα τὰ τακερὰ τῶν δακρῶν αὐτῷ ρεῖθρα, δι' ὧν ἐξέπλυνε καθ' ἐκάστην τὰς τῶν ἀμαρτημάτων κηλίδας, ὅσας ἡ ἀνθρωπίνη ἀσθένεια ἄφινε κάποτε νὰ σκιάζωσι τὴν ἀγαθὴν αὐτοῦ καρδίαν. Ναὶ καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἐναρέτους ψυχὰς εἰσχωρεῖ πολλάκις ὁ λεπτὸς καὶ ἐπίβουλος τῆς ἀμαρτίας κοινοτὸς ἀπὸ τῆς ὁποίας τοῦ ρύπου δὲν εἶνε κανεὶς ἄνθρωπος καθαρὸς εἰς τὴν γῆν οὐδ' ἂν μία ἡμέρα ὑπάρχῃ ὁ βίος αὐτοῦ ν' καθὼς εἶπε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον διὰ τοῦ Ἰωβ.

Ὡς συνέεδρος παρὰ τῇ ἱερᾷ συνόδῳ πολλὰς καὶ ὠφέλιμους προτάσεις σωστικῶν μέσων ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας ἔκαμνε, καὶ μετὰ σθένους ταῦτας ὑπεστήριζεν, ἀλλ' εἰς ὧτα μὴ ἀκούοντα. Ἐνθυμούμαι τὸν Β', γραμματέα τῆς ἱερᾶς Συνόδου, νῦν δὲ Ἀρχιεπίσκοπον Μεσσηνίας, λέγοντά μοι, ὅτι ἡ ἐκκλησία τότε μόνον ἠδύνατο νὰ προοδεύσῃ, ἐὰν εἴχομεν Ἀρχιερεῖς ὡς τὸν Ἅγιον Ζακύνθου.

Ὡ λειτουργὸς δὲ καὶ τελετάρχης ἦτο ἄριστος, διότι περιεκομείτο ὑπὸ τῶν δώρων τῆς καλλονῆς, ὧν οἱ πλεῖστοι τῶν θνητῶν στερούμεθα. Ἦτο καλὸς ὡς τὸ ἄστρον τῆς αὐγῆς, καὶ γλυκὺς ὡς τὸ ἔαρ. Στρέψατε πρὸς στιγμὴν τὰ βλέμματα πρὸς τὸ ἱερὸν βῆμα, καὶ ἀναπολήσατε ἐν τῷ νῷ τὸν σεπτὸν ἡμῶν Ἱεράρχην ἱεουργοῦντα, καὶ ἐκφωνοῦτα μετὰ τῆς γλυκυτάτης, καὶ ὄντως κατασκευτικῆς αὐτοῦ φωνῆς, τὸ αὐτὸ Κύριε ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἴδε....

Τοιοῦτος ἐν συνόψει ὁ βίος τοῦ κηδευομένου ἡμῶν ἱεράρχου, ἐδόξασεν ἑαυτὸν, τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν πατρίδα, καὶ ἐν Ἰταλίᾳ ὡς ἐφημέριος, καὶ ἐν τῇ ὁμοδόξῳ Ρωσίᾳ, ὅτε ἀπεστάλη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως πρὸς ἀνακομιδὴν τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου.

Πάνυ δὲ εὐλόγως διὰ τὰς ἐξόχους αὐτοῦ ἀρετὰς τῷ ἀπενεμήθησαν ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ ὑπὸ ἄλλων μεγάλων εὐρωπαϊκῶν κρατῶν παράσημα, τὰ ὁποῖα ὑπερήφάνως ἔφερεν ἐπὶ τοῦ κόλπου του.

Ὅτε τὸ Ὑποῦργον τῶν ἐκκλησιαστικῶν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Θεοφίλου εὐρίσκετο εἰς δυσκόλον θέσιν, τὴν νὰ ἐκλέξῃ Μητροπολίτην, ἀπήνθυσε πρὸς ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΜΗΕΟΥΡΙΟΥ. Η Η ΤΟΛΛΑΥΣ

τὴν ἱερὰν Σύνοδον πρότατιν, νὰ ἀπαντήσῃ, τίνες εἰσὶν οἱ μᾶλλον ἐκλεκτοὶ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἱερὰ δὲ σύνοδος ἐν τῇ εὐσυνειδησίᾳ αὐτῆς ἀπήντησεν, ὅτι ἦσαν πέντε, μεταξὺ τῶν πέντε συνηθμεῖτο καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ζακύνθου Νικόλαος, καὶ ὀλίγου ἐδέησε νὰ ἴδωμεν αὐτὸν καὶ μητροπολίτην Ἀθηνῶν.

Ἄλλ' ἐπέπρωτο οἱ κόποι καὶ οἱ ἀγῶνες αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας καὶ ὑπὲρ τοῦ ἑλληνισμοῦ ἐν γενεῖ νὰ στεφθῶσιν ἐν τῷ τέρματι τοῦ εἴου του, διὰ πάυσεως τοῦ διοικεῖν πλέον τὴν ἐκκλησίαν. Διατί; Διότι ἠσθένησε... Δικαιότατα δὲ ἡ τοιαύτη πράξις, ὡς ἐγένετο, ἐσκανδάλισεν ἅπαν τὸ χριστιανικὸν πλήρωμα· ἀλλ' οἱ ἐνεργήσαντες εἴην τοιαύτην ἐκκλησιαστικῶς παράνομον πράξιν, καὶ οἱ αἴτιαι θὰ δώσωσι λόγον μίαν ἡμέραν ἐνώπιον τοῦ Δικαιοκρίτου Θεοῦ. *]

Σὺ δὲ ὦ ἀειμνηστὲ Ποιμενάρχα πορεύθητι μετὰ θάρρους εἰς τὴν χώραν τῶν αἰωνίων πνευμάτων ἐνθα ἀπέδρα πάσα λύπη καὶ στεναγμός. Πορεύθητι, ὡς δοῦλος πιστὸς τοῦ Ἐθαγγελίου εἰς τὴν χώραν τῆς θείας Δικαιοσύνης, ἵνα ἀπολαύσῃς ἐκεῖ τὸν μισθὸν τοῦ καμάτου Σου. Πορεύθητι, ἵνα στεφθῆς, ὡς ἀληθὴς τῆς πίστεως ὑπερμάχος, τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον. Πορεύθητι, ἵνα ἀκούσῃς παρὰ τοῦ γλυκυτάτου στοματος τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος, ὡς πολυπλασιάσας τὸ τάλαντον, «ἦδ', δούλε ἀγαθὲ καὶ πιστὲ εἰσελθε εἰς τὴν χάραν τοῦ Κυρίου Σου...

*] Ἐν τῷ μέρει τούτῳ τοῦ λόγου ἐγένετο ἐπιδοκιμασία ἐκ τοῦ πενθοῦντος πλήθους διὰ ζωηρῶν καὶ ἐπανειλημμένων Εὐγε.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΟΥΖΟΥ ΔΕΟΥΡΓΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ. 52. φ10.0023